

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av överenskommelserna om ändring av den nordiska äktenskapskonventionen och den nordiska indrivningskonventionen och med förslag till lagar om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i dessa överenskommelser

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att riksdagen godkänner de i Oslo den 25 februari 2000 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige ingångna överenskommelserna om ändring av dels konventionen undertecknad i Stockholm den 6 februari 1931 innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap (nordiska äktenskapskonventionen), dels konventionen undertecknad i Oslo den 23 mars 1962 angående indrivning av underhållsbidrag (nordiska indrivningskonventionen). Dessutom föreslås det att riksdagen skall anta lagarna om ikraftträdande av de nämnda överenskommelserna.

De nordiska länderna har kommit överens om att ändra den nordiska äktenskapskonventionen så att bestämmelserna om internationell behörighet i frågor om underhållsskyldighet utgår. När ändringen träder i kraft kommer den internationella behörighe-

ten i frågor om underhållsskyldighet att bestämmas med stöd av de konventioner som de nordiska länderna har tillträtt.

De nordiska länderna har också kommit överens om att ändra den nordiska indrivningskonventionen så att bestämmelser om erkännande av beslut som utfärdats i en fördragsslutande stat om underhållsbidrag fogas till konventionen. Dessutom har den förteckning uppdaterats som gäller de myndigheter som framställningar om verkställighet kan inlämnas hos. Länderna har också kommit överens om vissa accessoriska ändringar.

Båda överenskommelserna träder i kraft den första dagen i den månad som infaller två månader närmast efter det att respektive överenskommelse har tillträtts av alla de fördragsslutande staterna.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft samtidigt som överenskommelserna vid en tidpunkt som fastställs genom förordning.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING	2
MOTIVERING	3
1. Nuläge	3
1.1. Nordiska äktenskapskonventionen	3
1.2. Nordiska indrivningskonventionen	3
2. Överenskomna ändringar	3
2.1. Nordiska äktenskapskonventionen	3
2.2. Nordiska indrivningskonventionen	4
3. Motivering till lagförslagen	4
3.1. Lag om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lags-	
tiftningen i överenskommelsen om ändring av den nordiska konventionen innehållande	
internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap	4
4	
3.2. Lag om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lags-	
tiftningen i överenskommelsen om ändring av den nordiska konventionen angående in-	
drivning av underhållsbidrag	4
4. Propositionens verkningar	4
5. Ikraftträdande	4
6. Behovet av riksdagens samtycke	5
7. Övriga omständigheter som inverkar på saken	5
LAGFÖRSLAGEN	6
Lag om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i	
överenskommelsen om ändring av den nordiska konventionen innehållande internatio-	
nellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap	6
Lag om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i	
överenskommelsen om ändring av den nordiska konventionen om indrivning av under-	
hållsbidrag	7

MOTIVERING

1. Nuläge

1.1. Nordiska äktenskapskonventionen

I artikel 8 i den nordiska äktenskapskonventionen (FördrS 20/1931) ingår bestämmelser bl.a. om internationell behörighet för de fördragsslutande staternas domstolar i frågor som gäller underhållsskyldighet. Grunderna för behörigheten varierar och är beroende av om yrkandet om underhållsskyldighet görs i samband med yrkande om hemskillnad eller äktenskapsskillnad eller om det görs senare. I samband med yrkande om hemskillnad eller äktenskapsskillnad får enligt artikel 8.1 samma eller annan myndighet också pröva frågor om underhållsskyldighet och vissa andra frågor som hör samman med den. Om yrkandet väcks senare skall det enligt artikel 8.2 upptas i den stat där den mot vilken talan riktas har hemvist. Ett yrkande om underhållsbidrag eller om höjning av underhållsbidrag kan dock inte upptas till prövning om det enligt lagen i den stat där hemskillnad eller äktenskapsskillnad meddelats inte längre går att utdöma eller höja ett underhållsbidrag till hemskild eller frånskild make utöver det förut bestämda beloppet.

Dessa bestämmelser om internationell behörighet tillämpas då makarna är medborgare i någon fördragsslutande stat.

Bestämmelser om internationell behörighet i frågor om underhållsbidrag ingår också i den i Lugano den 16 september 1988 ingångna konventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (Luganokonventionen) som samtliga nordiska länder har tillträtt. Den konvention om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område som ingåtts i Bryssel den 27 september 1968 (Brysselkonventionen) innehåller med Luganokonventionen överensstämmande bestämmelser om internationell behörighet i underhållsfrågor. Brysselkonventionen är i kraft i Europeiska unionens medlemsstater och sålunda också i Finland, Danmark och Sverige. De nordiska länderna kan emellertid inte tillämpa vare sig Lugano- eller Brysselkonventionen till de delar artikel 8 i den nordiska

äktenskapskonventionen innehåller avvikande skyldigheter, eftersom de nämnda konventionerna inte inverkar på konventioner som konventionsstaterna har tillträtt eller kommer att tillträda och som på särskilda områden reglerar domstolars behörighet eller erkännande eller verkställighet av domar (artikel 57). Europeiska unionens råd har den 22 december 2000 utfärdat en förordning (EG) nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Bryssel I-förordningen). När denna förordning träder i kraft den 1 mars 2002 kommer den att ersätta Brysselkonventionen för alla medlemsstater utom Danmark. Enligt artikel 71 i förordningen skall den inte inverka på konventioner som medlemsstaterna har tillträtt och som på särskilda områden reglerar domstolars behörighet eller erkännande eller verkställighet av domar. Tillämpningen av den nordiska äktenskapskonventionen kan sålunda fortsätta även sedan förordningen har trätt i kraft.

1.2. Nordiska indrivningskonventionen

I nordiska indrivningskonventionen (FördrS 7–8/1963) ingår bestämmelser om verkställighet i en annan fördragsslutande stat av beslut eller förbindelse som gäller underhållsbidrag. Enligt artikel 1 skall lagakraftvunnen dom, administrativt beslut eller skriftlig förbindelse, varigenom någon i en fördragsslutande stat förpliktats eller utfäst sig att betala i den staten verkställbart underhållsbidrag till make, förutvarande make, barn i äktenskap, styvbarn, adoptivbarn, barn utom äktenskap eller dess moder, på begäran omedelbart verkställas i en annan fördragsslutande stat. Det samma skall gälla sådant icke lagakraftvunnet beslut som kan verkställas lika med lagakraftvunnen dom.

Enligt artikel 1.2 i konventionen föreligger dock ingen verkställningsskyldighet om det genom dom eller beslut i den stat där verkställighet söks har bestämts bidrag till ett lägre belopp eller fastställts att underhållningskyldighet inte föreligger.

Enligt artikel 2 skall framställning om erhåll-

lande av verkställighet göras hos myndighet i den fördragsslutande stat som den bidragsberättigade vistas i eller där domen eller beslutet meddelades eller den skriftliga förbindelsen ingicks. Om verkställigheten skall äga rum i en annan fördragsslutande stat än den som framställningen gjordes i, översänds framställningen till den förstnämnda staten. I artikel 2.2 ingår en förteckning över de myndigheter i de fördragsslutande staterna som framställningen skall översändas till och mottagas av.

Bestämmelser om verkställighet av utländska beslut om underhållsbidrag ingår också i Bryssel- och Luganokonventionerna, i Bryssel I-förordningen och i Haagkonventionen av den 2 oktober 1973 om erkännande och verkställighet av avgöranden angående underhållsbidrag, i vilken de nordiska länderna utom Island är parter. De nämnda konventionerna inverkar dock inte på tillämpningen av den nordiska indrivningskonventionen.

2. Överenskomna ändringar

2.1. Nordiska äktenskapskonventionen

Genom en överenskommelse i Oslo den 25 februari 2000 kom de fördragsslutande staterna överens om att ändra artikel 8 i den nordiska äktenskapskonventionen så att bestämmelserna om domstolars internationella behörighet skall utgå i fråga om underhållsskyldigheten. Bestämmelserna har ansetts föråldrade bl.a. till följd av att de för barnens del endast gäller om föräldrarna är gifta med varandra. Detta betyder att barn födda i äktenskap och barn födda utom äktenskap har olika ställning.

Bestämmelsen i artikel 8.2 enligt vilken underhållsskyldigheten skall tas upp vid domstol i den stat där svaranden har sin hemvist motsvarar inte heller modern uppfattning om det sätt på vilket inter-nationell behörighet borde regleras med hänsyn till den underhållsberättigades ställning. Det kan vara mycket svårt och dyrt för den som är berättigad till underhåll att väcka talan i den stat där svaranden har sin hemvist, vilket kan leda till att rätten till underhåll de facto inte blir verkställd.

Bryssel- och Luganokonventionerna tryggar den underhållsberättigades ställning bättre än äktenskapskonventionen, eftersom den underhållsberättigade enligt dessa kan väcka talan även vid domstol i den stat där han eller hon har sin hemvist eller vanliga vistelseort.

När behörighetsbestämmelserna om underhållsskyldigheten stryks ur den nordiska äktenskapskonventionen kommer den internationella behörigheten i underhållsfrågor att bestämmas enligt Bryssel- eller Luganokonventionen också i de fall där artikel 8 i äktenskapskonventionen tillämpas i dag. Grunderna för behörighet är de samma i såväl Bryssel- som Luganokonventionen. Enligt dessa skall talan om underhållsbidrag väckas vid domstol antingen i den stat där svaranden har hemvist (artikel 2) eller vid domstol i den stat där den underhållsberättigade har sin hemvist eller vanliga vistelseort (artikel 5). Om talan om underhållsbidrag har samband med frågan om någons rättsliga ställning, t.ex. en fråga om äktenskapsskillnad, faderskap eller vårdnaden om barn, kan talan också väckas vid den domstol som enligt sin egen lag är behörig att pröva denna fråga, såvida inte behörigheten endast grundar sig på den ena partens medborgarskap.

Att bestämmelserna om behörighet i underhållsfrågor stryks innebär också att bestämmelsen om tillämplig lag i artikel 9 i den nordiska äktenskapskonventionen inte längre gäller i fråga om underhållsskyldigheten. Tillämplig lag i dessa frågor kommer sålunda att bestämmas med stöd av bestämmelserna om tillämplig lag i respektive nordiskt land. De finska lagreglerna om detta ingår i lagen angående vissa familjerättsliga förhållanden av internationell natur (379/1929).

2.2. Nordiska indrivningskonventionen

Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige har i Oslo den 25 februari 2000 kommit överens om vissa ändringar i den nordiska indrivningskonventionen. I det följande kommenteras innehållet i och grunderna för dessa ändringar artikel för artikel.

Artikel 1. I det första stycket har det inskrivits en bestämmelse om erkännande av beslut eller av myndighet godkänd förbindelse om

underhållsbidrag i de andra nordiska länderna. Lagakraftvunnen dom, administrativ myndighets beslut eller av sådan myndighet godkänd förbindelse, varigenom någon i en fördragsslutande stat förpliktats eller utfäst sig att betala underhållsbidrag till make, förutvarande make, barn, styvbarn eller barnets mor, skall erkännas i de andra fördragsslutande staterna utan någon särskild stadfästelse.

I den nordiska indrivningskonventionen har det hittills inte funnits några bestämmelser om erkännande av beslut om underhållsbidrag. Att bestämmelsen tas in i konventionen beror på ändringen av den nordiska äktenskapskonventionen, vilken kommenterats ovan. Då bestämmelserna om internationell behörighet i underhållsfrågor utgår ur äktenskapskonventionen gäller bestämmelsen i artikel 22 i äktenskapskonventionen om erkännande av beslut som meddelats med stöd av äktenskapskonventionen inte längre besluten om underhållsbidrag. Därför har det ansetts nödvändigt att i den nordiska indrivningskonventionen ersätta inskränkningsområdet för artikel 22 med en skyldighet om erkännande.

Till skillnad från artikel 22 i den nordiska äktenskapskonventionen gäller den nya bestämmelsen i artikel 1.1 i den nordiska indrivningskonventionen också underhållsbidrag som har fastställts för barn som är födda utom äktenskap. De bestämmelser i Bryssel- och Luganokonventionen som tillåter att utländska beslut inte behöver erkännas kommer sålunda i fortsättningen inte att tillämpas på sådana i ett annat nordiskt land fattade beslut som gäller underhållsbidrag till barn födda utom äktenskap.

Till följd av den beskrivna ändringen har det nuvarande första stycket i artikel 1 i så gott som oförändrad form överförs som stycke 2 i artikel 1. Det har överenskommit att det nuvarande andra stycket skall utgå eftersom man ansett att det i alltför hög grad och på ett omotiverat sätt inskränker verkställigheten av beslut som ändrar beslut som har utfärdats i den stat där verkställighet söks.

Artikel 2. Artikel 2 innehåller en förteckning över de myndigheter som översänder och tar emot framställningar om verkställighet i en annan stat. Förteckningen har uppdaterats

med hänsyn till de förändringar som har skett inom de fördragsslutande staternas myndigheter.

Artikel 3. I det första stycket i artikel 3 har en accessorisk ändring gjorts till följd av att det första stycket blir det andra stycket i artikel 1.

Artikel 6 a. Denna nya artikel som man har kommit överens om att ta in i den nordiska indrivningskonventionen gäller indrivningskonventionens förhållande till andra regler och bestämmelser om erkännande eller verkställighet av utländska beslut. Enligt artikeln föreligger det inga hinder för att erkännande eller verkställighet grundas på en annan internationell konvention som gäller mellan de berörda staterna eller på lagen i den stat där frågan om erkännande eller verkställighet uppkommer. Bestämmelsen kan ha praktisk betydelse särskilt i sådana fall där ett beslut om underhållsbidrag inte har vunnit laga kraft och inte sålunda erkänns enligt det första stycket i artikel 1.

3. Motivering till lagförslagen

3.1. Lag om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen om ändring av den nordiska konventionen innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap

1 §. Paragrafen innehåller den sedvanliga bestämmelsen om fördragets ikraftträdande.

2 §. Paragrafen innehåller ett bemyndigande att utfärda förordning. Meningen är att närmare bestämmelser om verkställigheten skall kunna utfärdas genom en förordning av republikens president.

3 §. Paragrafen reglerar ikraftträdandet av lagen. Meningen är att ikraftträdandet skall bestämmas genom en förordning av republikens president.

3.2. Lag om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen om ändring av den nordiska konventionen angående indrivning av underhållsbidrag

1 §. Paragrafen innehåller den sedvanliga bestämmelsen om fördragets ikraftträdande.

2 §. Paragrafen innehåller ett bemyndigande att utfärda förordning. Meningen är att närmare bestämmelser om verkställigheten skall kunna utfärdas genom en förordning av republikens president.

3 §. Paragrafen reglerar ikraftträdandet av lagen. Meningen är att ikraftträdandet skall bestämmas genom en förordning av republikens president.

4. Propositionens verkningar

I dagens läge översänder länsstyrelsen framställningar om verkställighet av beslut eller förbindelser om underhållsbidrag till en annan fördragsslutande stat. När de föreliggande överenskommelserna träder i kraft kommer framställningarna att översändas och tas emot av utmätningsmannen. Enligt gällande bestämmelser kan utrikesministeriet ta hand om uppgiften, om det råder ovisshet om vem som skall översända och ta emot en framställning. När överenskommelserna träder i kraft överförs uppgiften från utrikesministeriet till justitieministeriet.

Propositionen medför inga ekonomiska verkningar. Propositionens verkningar på Finlands rättsordning har förklarats ovan.

5. Ikraftträdande

Överenskommelsen om ändring av den nordiska äktenskapskonventionen träder i kraft den första dagen i den månad som infaller två månader närmast efter det att överenskommelsen har tillträtts av alla de fördragsslutande staterna. Det svenska utrikesdepartementet underrättar de fördragsslutande staterna om deponeringen av ratifikationshandlingar och om tidpunkten för överenskommelsens ikraftträdande.

I överenskommelsen om ändring av den nordiska indrivningskonventionen finns i fråga om ikraftträdandet en bestämmelse med samma innehåll. Det norska utrikesdepartementet underrättar de fördragsslutande staterna om deponeringen av ratifikationshandlingar och om tidpunkten för överenskommelsens

ikraftträdande.

Det är meningen att lagarna som ingår i denna proposition skall träda i kraft vid samma tidpunkt som respektive överenskommelse.

6. Behovet av riksdagens samtycke

Enligt 94 § 1 mom. grundlagen godkänner riksdagen bl.a. sådana fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Riksdagens grundlagsutskott anser att denna grundlagsfästa godkännandebefogenhet avser alla de bestämmelser i internationella förpliktelser som i materiellt hänseende hör till området för lagstiftningen. Grundlagsutskottets ståndpunkt är att en bestämmelse i ett fördrag skall anses höra till området för lagstiftningen bl.a. om den gäller grunderna för individens rättigheter eller skyldigheter, om det finns gällande bestämmelser i lag om den fråga som bestämmelsen avser eller om det enligt rådande uppfattning i Finland skall föreskrivas om frågan i lag.

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den nordiska äktenskapskonventionen och i den nordiska indrivningskonventionen har satts i kraft genom lag. De bestämmelser som reglerar finska domstolars internationella behörighet och de bestämmelser som gäller erkännande och verkställighet i Finland av utländska avgöranden kan anses vara bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Genom ändringarna av den nordiska äktenskapskonventionen och den nordiska indrivningskonventionen ändras ovan nämnda konventionsbestämmelser som har satts i kraft genom lag. Godkännandet av överenskommelserna förutsätter således riksdagens samtycke.

7. Övriga omständigheter som inverkar på saken

Inom Europeiska unionen har rådets förordning om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ingåtts den 22 december 2000 (Bryssel I-förordningen). Förordningen trä-

der i kraft den 1 mars 2002 och ersätter konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område. Bryssel I-konventionens tillämpningsområde omfattar även frågorna om underhållsbidrag.

Enligt den rättspraxis som utkristalliserats inom EG-domstolen blir gemenskapens behörighet att ingå överenskommelser med tredje länder exklusiv då gemenskapen använder sin interna behörighet och utfärdar regler som tar i bruk gemensamma bestämmelser. Efter detta har medlemsstaterna inte rätt att komma överens med tredje länder om skyldigheter som inverkar på dessa bestämmelser eller ändrar deras innehåll.

Då Finland sätter i kraft överenskommelsen om ändring av den nordiska indrivningskonventionen förbinder sig Finland att i fråga om Danmark, Island och Norge erkänna avgöranden om underhållsbidrag som fattats i dessa stater och att verkställa dessa beslut. Bryssel I-förordningen reglerar inte erkännandet och verkställigheten av domar och andra beslut som meddelats i tredje länder. Den ingångna överenskommelsen kan sålunda inte anses inverka på förordningen eller ändra skyldigheter som ingår i den på det sätt som avses i EG-domstolens praxis. Medlemskapet i Europeiska unionen hindrar sålunda inte att Finland godkänner överenskommelserna till de delar dessa gäller nordiska länder som inte omfattas av förordningen.

I fråga om Finlands behörighet att med hänsyn till Sverige förbinda sig till skyldigheter som avviker från Bryssel I-förordningen kan det konstateras att förordningen enligt artikel 71 inte inverkar på konventioner som medlemsstaterna har tillträtt och som på särskilda områden reglerar domstolarnas behörighet eller erkännande eller verkställighet av domar. Finland och Sverige kan sålunda fortsätta tillämpningen av den nordiska äktenskapskonventionen och den nordiska indrivningskonventionen fastän dessa innehåller bestämmel-

ser som avviker från bestämmelserna i Bryssel I-konventionen. Av Bryssel I-förordningen framgår inte om de medlemsstater som är parter i sådana konventioner kan komma överens om de ändringar som behövs för att konventionerna skall motsvara dagsläget. Överenskommelsen om ändring av den nordiska indrivningskonventionen har dock ingåtts redan i februari 2000, dvs. ett knappt år före tillkomsten av Bryssel I-konventionen och ungefär två år innan den träder i kraft. Vid tidpunkten för överenskommelsen var det enligt artikel 57 i Brysselkonventionen klart att de medlemsstater som tillträtt konventioner angående särskilda rättsområden kunde ändra dessa konventioner eller ingå nya konventioner. Eftersom förordningen inte uttryckligen begränsar möjligheten att tillämpa konventioner som ingåtts inom olika områden till att gälla endast konventioner som antagits innan förordningen utfärdades, anser regeringen att Finlands förpliktelser till följd av medlemskapet i Europeiska unionen inte hindrar att de föreliggande nordiska överenskommelserna sätts i kraft.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § grundlagen föreslås

att Riksdagen godkänner de mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige i Oslo den 25 februari 2000 ingångna överenskommelserna om ändring av konventionen undertecknad i Stockholm den 6 februari 1931 innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmyndarskap och om ändring av konventionen undertecknad i Oslo den 23 mars 1962 angående indrivning av underhållsbidrag.

Eftersom överenskommelserna innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lagförslagen

1.

Lag

om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen om ändring av den nordiska konventionen innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den i Oslo den 25 februari 2000 ingångna överenskommelsen om ändring av konventionen mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge undertecknad i Stockholm den 6 februari 1931 innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap gäller som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Närmare bestämmelser om verkställigheten av denna lag kan utfärdas genom förordning av republikens president.

3 §

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

2.**Lag**

om ikraftträdande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i överenskommelsen om ändring av den nordiska konventionen om indrivning av underhållsbidrag

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §
De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den i Oslo den 25 februari 2000 ingångna överenskommelsen om ändring av konventionen mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge undertecknad i Oslo den 23 mars 1963 angående indrivning av underhållsbidrag gäller som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §
Närmare bestämmelser om verkställigheten av denna lag kan utfärdas genom förordning av republikens president.

3 §
Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

Helsingfors den 11 maj 2001

Republikens President

TARJA HALONEN

Tf. utrikesminister
Statsminister *Paavo Lipponen*

ÖVERENSKOMMELSE

mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om ändring av konventionen mellan Finland, Danmark, Island, Norge och Sverige undertecknad i Stockholm den 6 februari 1931 innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap

Danmarks, Finlands, Islands, Norges och Sveriges regeringar har kommit överens om följande:

I

I artikel 8 i konventionen mellan Finland, Danmark, Island, Norge och Sverige undertecknad i Stockholm den 6 februari 1931 innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap skall följande ändringar göras:

I första stycket skall ordet "underhållsskyldighet" utgå. I andra styckets första mening skall orden "underhållsskyldighet eller " utgå. Andra styckets andra mening skall utgå.

II

För överenskommelsens tillämpning på Färöarna och Grönland kan det danska justitieministeriet efter förhandling med de övriga fördragsslutande staternas justitieministerier fastställa sådana undantag som de särskilda färöiska eller grönländska förhållandena kan ge anledning till.

III

De fördragsslutande staterna kan tillträda denna överenskommelse genom

undertecknande utan förbehåll för ratifikation eller undertecknande med förbehåll för ratifikation i förening med efterföljande ratifikation.

Ratifikationshandlingarna deponeras hos det svenska utrikesdepartementet.

Överenskommelsen träder i kraft den första dagen i den månad som infaller två månader närmast efter det att överenskommelsen har tillträtts av alla de fördragsslutande staterna. Det svenska utrikesdepartementet underrättar de fördragsslutande staterna om deponering av ratifikationshandlingar och om tidpunkten för överenskommelsens ikraftträdande.

IV

Originalexemplaret till denna överenskommelse deponeras hos det svenska utrikesdepartementet som tillställer varje fördragsslutande stat en bestyrkt kopia därav.

Till bekräftelse på detta har de undertecknade befullmäktigade ombuden undertecknat denna överenskommelse.

Som skedde i Oslo den 25 februari 2000, i ett exemplar på danska, finska, isländska, norska och svenska språken, och såvitt angår det svenska språket i två texter, en för Finland och en för Sverige.

ÖVERENSKOMMELSE

mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om ändring av konventionen mellan Finland, Danmark, Island, Norge och Sverige undertecknad i Oslo den 23 mars 1962 angående indrivning av underhållsbidrag

Danmarks, Finlands, Islands, Norges och Sveriges regeringar har kommit överens om följande:

I

I konventionen mellan Finland, Danmark, Island, Norge och Sverige undertecknad i Oslo den 23 mars 1962 angående indrivning av underhållsbidrag skall följande ändringar göras:

Artikel 1 skall ha följande lydelse:

Lagakraftvunnen dom, administrativ myndighets beslut eller av sådan myndighet godkänd förbindelse, varigenom i en av de fördragsslutande staterna någon förpliktats eller utfäst sig att betala underhållsbidrag till make, förutvarande make, barn, styvbarn eller barnets mor, skall erkännas i de andra fördragsslutande staterna utan någon särskild stadfästelse.

Lagakraftvunnen dom, administrativ myndighets beslut, av sådan myndighet godkänd förbindelse eller annan skriftlig förbindelse, varigenom i en av de fördragsslutande staterna någon förpliktats eller utfäst sig att betala sådant bidrag och som kan verkställas i den staten, skall på begäran omedelbart verkställas i annan fördragsslutande stat. Detsamma skall gälla sådan ännu icke lagakraftvunnen dom och sådant av rätten eller domaren meddelat beslut som kan verkställas lika med lagakraftvunnen dom.

Artikel 2 andra stycket skall ha följande lydelse:

Skall verkställigheten äga rum i annan fördragsslutande stat än den, där framställning gjorts efter vad i första stycket sägs, översändes framställningen till förstnämnda stat. I sådant fall översändes och

mottages framställningen:

i Danmark av statsamtet (i Köpenhamn Overpraesidiet), eller, om ovisshet råder angående behörig statsamt, av Justitsministeriet,

i Finland av vederbörande utmätningsman, eller, om ovisshet råder angående behörig utmätningsman, av justitieministeriet,

i Island av justitieministeriet,

i Norge av folketrygdkontoret för utenlandssaker, samt

i Sverige av vederbörande kronofogdemyndighet, eller, om ovisshet råder angående behörig kronofogdemyndighet, av Riksskatteverket.

Artikel 3 första stycket skall ha följande lydelse:

Den myndighet som skall verkställa indrivningen får, om så anses erforderligt, kräva bevis för att domen, beslutet eller förbindelsen uppfyller de i artikel 1 andra stycket för verkställighet stadgade villkoren. Sådant bevis utfärdas, i den stat där domen eller beslutet meddelades eller förbindelsen ingicks, av den myndighet som anges i artikel 2 andra stycket.

I konventionen skall införas en ny artikel 6 a med följande lydelse:

Denna konvention hindrar inte att erkännande eller verkställighet grundas på en annan internationell konvention som gäller mellan de berörda staterna eller på lagen i den stat där frågan om erkännande eller verkställighet uppkommer.

II

För överenskommelsens tillämpning på Färöarna och Grönland kan det danska justitieministeriet efter förhandling med de övriga fördragsslutande staternas

justitieministerier fastställa sådana undantag som de särskilda färöiska eller grönländska förhållandena kan ge anledning till.

III

De fördragsslutande staterna kan tillträda denna överenskommelse genom

- a) undertecknande utan förbehåll för ratifikation eller
- b) undertecknande med förbehåll för ratifikation i förening med efterföljande ratifikation.

Ratifikationshandlingarna deponeras hos det norska utrikesdepartementet.

Överenskommelsen träder i kraft den första dagen i den månad som infaller två månader närmast efter det att överenskommelsen har tillträtts av alla de fördragsslutande staterna. Det norska utrikesdepartementet underrättar de fördragsslutande staterna om deponeringen av ratifikationshandlingar och om tidpunkten för överenskommelsens ikraftträdande.

IV

Denna överenskommelse tillämpas även på sådana avgöranden och avtal enligt artikel 1 som har meddelats eller ingåtts innan överenskommelsen träder i kraft.

V

Originalexemplaret till denna överenskommelse deponeras hos det norska utrikesdepartementet som tillställer varje fördragsslutande stat en bestyrkt kopia därav.

Till bekräftelse på detta har de undertecknade befullmäktigade ombuden undertecknat denna överenskommelse.

Som skedde i Oslo den 25 februari 2000, i ett exemplar på danska, finska, isländska, norska och svenska språken, och såvitt angår det svenska språket i två texter, en för Finland och en för Sverige.